

Regeringens proposition

1992/93: 14

om skolskjuts m.m.

Prop.
1992/93: 14

Regeringen föreslår riksdagen att anta det förslag som har tagits upp i bifogade utdrag ur regeringsprotokollet den 10 september 1992.

På regeringens vägnar

Carl Bildt

Per Unckel

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att kommunernas skyldighet att sörja för kostnadsfri skolskjuts och att under vissa förhållanden svara för inackordering m.m., inte skall omfatta sådana elever som väljer att gå i en annan kommunal grundskola än den som kommunen skulle ha anvisat.

I fråga om kommunernas skyldighet att lämna bidrag till fristående skolor godkända för vanlig skolplikt föreslås att skolorna skall få bidrag från varje elevs hemkommun och att bidraget skall relateras till det stadium eleven tillhör. Vidare föreslås att kommunernas skyldighet att lämna bidrag för elever som slutar den fristående skolan under bidragsåret begränsas.

Förslag till

Lag om ändring i skollagen (1985:1100)

Härigenom föreskrivs att 4 kap. 7 § och 9 kap. 4 a § skollagen (1985:1100)¹ skall ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

4 kap.

7 §

Hemkommunen är skyldig att sörja för att det för eleverna i grundskolan anordnas kostnadsfri skolskjuts, om sådan behövs med hänsyn till färdvägens längd, trafikförhållandena, fysiskt handikapp hos en elev eller någon annan särskild omständighet.

När en elev till följd av skolgången måste bo utanför det egna hemmet, skall hemkommunen svara för att eleven utan extra kostnader får tillfredsställande förhållanden.

Hemkommunens skyldighet enligt första och andra styckena omfattar inte sådana elever som avses i 8 §. Även för dessa elever skall dock den mottagande kommunen under de förutsättningar som anges i första stycket sörja för kostnadsfri skolskjuts inom den kommunen. Kostnaden härför ingår i de utbildningskostnader som avses i 8 §.

Hemkommunens skyldighet enligt första och andra styckena omfattar inte

1. sådana elever som väljer att gå i en annan grundskola än den som kommunen annars skulle ha placerat dem i enligt 6 § tredje stycket första meningen, eller

2. sådana elever som avses i 8 §.

För sådana elever som avses i 8 § skall den mottagande kommunen under samma förutsättningar som gäller för elever som är hemmahörande i kommunen sörja för kostnadsfri skolskjuts inom den kommunen. Kostnaden härför ingår i de utbildningskostnader som avses i 8 §.

¹ Lagen omtryckt 1991:1111.

9 kap.

4 a §²

En fristående skola, som är godkänd för elever som har vanlig skolplikt, skall tilldelas medel för verksamheten av *den kommun där skolan är belägen*. För varje elev skall lämnas ett belopp som motsvarar den genomsnittliga kostnaden per elev i *kommunens* grundskola det närmast föregående kalenderåret. Vid tilldelningen får kommunen göra ett avdrag som uppgår till högst 15 procent av den framräknade genomsnittskostnaden. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får medge ett större avdrag, om det finns särskilda skäl.

Tilldelningen beräknas för ett bidragsår i sänder. Varje bidragsår börjar den 1 juli. Tilldelningen grundas på antalet elever i den fristående skolan den 15 september under bidragsåret. Medlen skall utbetalas med en tolfedel varje månad. Utbetalningarna i juli-september avpassas efter ett beräknat antal elever och reglering görs vid utbetalning i oktober. För en skola som är nystartad, får bidrag, som avser tiden juli-september månad, betalas ut samlat i september.

Om en *fristående skola, som har tilldelats medel enligt första stycket, har tagit in en elev som inte är hemmahörande i kommunen, har kommunen rätt till ersättning för sina kostnader för elevens utbildning från elevens hemkommun.*

En fristående skola, som är godkänd för elever som har vanlig skolplikt, skall tilldelas medel för verksamheten av *elevernas hemkommuner*. För varje elev skall lämnas ett belopp som motsvarar den genomsnittliga kostnaden per elev i *hemkommunens* grundskola det närmast föregående kalenderåret *på det stadium som eleven tillhör*. Vid tilldelningen får kommunen göra ett avdrag som uppgår till högst 15 procent av den framräknade genomsnittskostnaden. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får medge ett större avdrag, om det finns särskilda skäl.

Tilldelningen beräknas för ett bidragsår i sänder. Varje bidragsår börjar den 1 juli. Tilldelningen grundas på antalet elever *från kommunen* i den fristående skolan den 15 september under bidragsåret. Medlen skall utbetalas med en tolfedel varje månad. Utbetalningarna i juli-september avpassas efter ett beräknat antal elever och reglering görs vid utbetalning i oktober. För en skola som är nystartad, får bidrag, som avser tiden juli-september månad, betalas ut samlat i september.

Om en *elev slutar i den fristående skolan efter den 15 september bidragsåret är hemkommunen inte skyldig att tilldela skolan medel för längre tid än till och med kalendermånaden efter den då eleven slutade.*

² Senaste lydelse 1992:710.

Vad som sägs i första, andra och tredje styckena gäller inte de fristående skolor för vilka regeringen har beslutat om statsbidrag genom särskilda föreskrifter eller andra särskilda beslut och inte heller skolor, för vilka huvudmannen skriftligen avstått från medelstildelning.

1. Denna lag träder i kraft den 1 januari 1993.

2. Vid beräkning av tilldelning enligt 9 kap. 4 a § i dess nya lydelse skall första gången tilldelning beräknas enbart för tiden januari-juni månad 1993. Till grund för tilldelningen under denna period ligger antalet elever från kommunen i den fristående skolan den 15 september 1992, om inte annat följer av tredje stycket i samma paragraf.

3. För bidragsåret 1992/93 gäller följande.

Om en fristående skola, som är godkänd för elever som har vanlig skolplikt, startar sin verksamhet senare under bidragsåret än den 15 september, skall bidrag utgå för den del av bidragsåret som återstår. Tilldelningen beräknas efter antalet elever vid verksamhetens början. Bidrag för de två första verksamhetsmånaderna får betalas ut tillsammans med bidraget för den tredje verksamhetsmånaden.

Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 10 september 1992

Närvarande: statsministern Bildt, ordförande, och statsråden B. Westerberg, Friggebo, Johansson, Laurén, Hörnlund, Dinkelspiel, Thurdin, Hellsvik, Wibbe, Björck, Davidson, Könberg, Odell, Lundgren, Unckel och P. Westerberg

Föredragande: statsrådet Unckel

Proposition om skolskjuts m.m.

1 Inledning

Riksdagen har i samband med behandlingen av regeringens proposition om valfrihet och fristående skolor (prop. 1991/92:95, bet. 1991/92:UbU22, rskr. 1991/92:346) beslutat ge regeringen till känna vad utbildningsutskottet anfört om rätten till skolskjuts för elever i grundskolan och om stadierelaterat kommunbidrag till fristående skolor på grundskolenivå.

Enligt utskottets mening skulle det leda mycket långt att ge elever och föräldrar, som väljer en annan skola än den som kommunen anvisar och som normalt är den närmast belägna, rätt att också kräva gratis skolskjuts. Utskottet ansåg det därför vara rimligt att kommunen själv får avgöra om den skall bekosta skolskjuts även till annan skola än den som kommunen vill anvisa eleven. Vidare anförde utskottet att skollagen bör få en sådan lydelse att kommunen, vid tilldelning av medel till fristående skolor som är godkända för vanlig skolplikt, skall utgå från den genomsnittliga kostnaden per elev på varje stadium i stället för genomsnittet i hela grundskolan.

I propositionen om valfrihet och fristående skolor anförde jag att de fristående skolorna på grundskolenivå bör få bidragen från elevernas hemkommuner, inte från de kommuner där skolorna är belägna, men att rådande statshidragssystem lade hinder i vägen för en sådan lösning. Den 1 januari 1993 träder ett nytt statshidragssystem till kommunerna i kraft och något hinder mot den av mig förordade lösningen kommer inte längre att finnas.

Inom Utbildningsdepartementet bereds bl.a. frågor om ökad valfrihet inom det offentliga skolväsendet. Det förslag som jag nu lägger fram hör visserligen samman med dessa frågor. Jag anser det emellertid vara angeläget att redan nu lägga fram förslag som begränsar kommunens skyl-

digheter i fråga om skolskjuts och inackordering m.m. om en elev har valt att gå i en annan grundskola än den som kommunen skulle ha anvisat eleven. Vidare föreslår jag i fråga om de fristående skolor som enligt 9 kap. 4 a § skollagen (1985:1100) har rätt till medel av kommunen, att elevernas hemkommuner, inte de kommuner där skolorna är belägna, skall tilldela skolorna medel samt att bidraget skall relateras till det stadium eleverna tillhör. Därmed kan dessa förändringar, om de antas av riksdagen, träda i kraft redan den 1 januari 1993.

2 Rätt till skolskjuts m.m.

Mitt förslag: Kommunens skyldighet att sörja för kostnadsfri skolskjuts och att svara för att elever som till följd av skolgången måste bo utanför det egna hemmet får tillfredsställande förhållanden utan extra kostnader, skall inte omfatta sådana elever som väljer att gå i en annan kommunal grundskola än den som kommunen skulle ha anvisat.

Skälen för mitt förslag: Enligt 4 kap. 6 § skollagen (1985:1100) skall en kommun vid fördelningen av elever på olika skolor eftersträva att placera eleverna så att de får så kort skolväg som möjligt. Vårdnadshavares önskemål om att deras barn skall tas emot vid en viss skola inom kommunen skall beaktas så långt det är möjligt utan att andra elevers berättigade krav på placering i en skola nära hemmet åsidosätts. Hemkommunen är enligt 4 kap. 7 § skyldig att sörja för att det för eleverna i grundskolan anordnas kostnadsfri skolskjuts, om sådan behövs med hänsyn till färdvägens längd, trafikförhållandena, fysiskt handikapp hos en elev eller någon annan särskild omständighet. Vidare är hemkommunen skyldig att svara för att en elev utan extra kostnader får tillfredsställande förhållanden när eleven till följd av skolgången måste bo utanför det egna hemmet.

När utbildningsutskottet behandlade frågan om rätt att välja skola i anledning av prop. 1990/91:115 om vissa skollagsfrågor m.m. (bet. 1990/91:UhU17, rskr. 1990/91:357) anförde utskottet att önskemål om placering vid annan skola inom det offentliga skolväsendet än den som innebär den kortaste skolvägen bör beaktas så långt det är praktiskt och ekonomiskt möjligt. Hänsynstagande till vad som är praktiskt och ekonomiskt möjligt har inte kommit till särskilt uttryck i skollagen.

Enligt vad jag erfarit, har vissa tvister förekommit mellan kommuner och föräldrar i fråga om rätt till skolskjuts när en elev valt och placerats i en annan skola än den som eleven skulle ha placerats i om några önskemål inte framställts.

Jag anser det vara viktigt att elever och föräldrar ges rätt att i största möjliga utsträckning välja skola inom det offentliga skolväsendet. Som

jag nämnt avser jag senare att återkomma i denna fråga. Föräldrars och elevers val av skola får emellertid inte leda till oacceptabelt höga kostnader för kommunerna. Många kommuner låter i dag, eller planerar att låta, föräldrars och elevers önskemål om att få gå i en viss skola i större utsträckning än tidigare vara avgörande för placeringen. Det är därför angeläget att redan nu reglera kommunernas skyldigheter i fråga om skolskjuts och inackordering m.m. när elever väljer och placeras i skolor som ligger längre bort från hemmet än den närmast belägna skolan.

Enligt min mening är det rimligt att en begränsning införs i fråga om kommunens skyldigheter i dessa avseenden. Kommunen bör inte vara skyldig att sörja för att kostnadsfri skolskjuts anordnas för en elev som har valt en annan skola än den som eleven normalt skulle ha placerats i. Inte heller bör kommunen vara skyldig att svara för sådana inackorderingskostnader och andra kostnader som kan uppkomma till följd av att en elev på grund av valet av skola måste bo utanför det egna hemmet.

Enligt 4 kap. 8 § skollagen (1985:1100) skall en kommun i sin grundskola även ta emot en elev som inte hör hemma i kommunen om eleven med hänsyn till sina personliga förhållanden har särskilda skäl att få gå i den kommunens grundskola. En kommun som på grund av denna skyldighet tar emot en elev har rätt till ersättning för sina kostnader för elevens utbildning från elevens hemkommun. Hemkommunens skyldighet att anordna skolskjuts gäller inte för dessa elever. För dessa elever skall dock den mottagande kommunen sörja för kostnadsfri skolskjuts inom den kommunen under samma förutsättningar som gäller för de elever som hör hemma i kommunen. Kostnaden härför ingår i de utbildningskostnader som den mottagande kommunen har rätt till från elevens hemkommun.

Jag anser att för dessa elever bör liksom för närvarande kostnadsfri skolskjuts anordnas av den mottagande kommunen under samma förutsättningar som gäller för de elever som är hemmahörande i kommunen. Därför bör den begränsning av kommunens skolskjutsskyldighet som jag föreslår skall införas gentemot de elever som hör hemma i kommunen även gälla de elever som har tagits emot med stöd av 4 kap. 8 § och som inom den kommunen fått välja skola.

Med den begränsning av kommunernas skyldighet att svara för skolskjuts m.m. som jag föreslår blir det naturligt att kommunerna gör klart för föräldrarna var barnen skulle placeras om några särskilda önskemål inte uttalas. Utan sådant klart besked kan ju föräldrarna inte bedöma effekten av ett visst val. I detta sammanhang vill jag påpeka att det är naturligt att kommunen erbjuder placering också i en mer traditionell skola, om den närmaste skolan har blivit mycket starkt profilerad.

Mitt förslag: Bidragen till fristående skolor som är godkända för vanlig skolplikt skall lämnas av varje elevs hemkommun. Genomsnittskostnaden skall utgöra den genomsnittliga kostnaden per elev och stadium under föregående kalenderår.

Kommunernas skyldighet att tilldela den fristående skolan medel för elever som slutar skolan under bidragsåret begränsas.

Skälen för mitt förslag: I propositionen om valfrihet och fristående skolor (prop. 1991/92:95) anförde jag att det i och för sig skulle vara lämpligare att en elevs hemkommun lämnade medel till fristående skolor på grundskolenivå i stället för den kommun där skolan är belägen. Skälen för detta är framför allt principiella. En kommuns invånare har att i val och genom sina valda ombud avgöra kommunens utgifter och prioriteringar. Om kommunens utgifter är beroende av de genomsnittliga elevkostnaderna i en annan kommun och inte i den egna, minskar kommuninvånarnas möjligheter att avgöra sina egna kostnader och prioriteringar. Jag anser därför, trots de administrativa olägenheter detta kan medföra, att det är principiellt mest tilltalande att hemkommunens genomsnittskostnad är styrande.

Emellertid stod detta inte i överensstämmelse med rådande statsbidragssystem och en omläggning skulle medföra administrativa svårigheter. I det bidragssystem som trädde i kraft den 1 juli 1992 är det därför den kommun där skolan är belägen som skall tilldela skolan medel. Om det finns elever i skolan som är hemmahörande i någon annan kommun har kommunen där skolan är belägen rätt till ersättning för sina kostnader från elevens hemkommun. Den 1 januari 1993 träder det nya statsbidragssystemet till kommunerna i kraft. Det finns då inte längre något hinder mot att införa ordningen att elevernas hemkommuner skall tilldela medel till de fristående skolorna.

Bidragssystemet till de fristående skolorna måste enligt min mening vara enkelt att tillämpa och så konstruerat att det relativt lätt går att få fram den genomsnittskostnad som skall ligga till grund för beräkningen av bidragets storlek. Ett sådant system blir med nödvändighet schabloniserat. Denna aspekt får emellertid inte slå igenom på ett sådant sätt att bidragssystemet leder till alltför orättvisa resultat. Såsom riksdagen uttalat varierar genomsnittskostnaden per elev beroende på vilket stadium eleven tillhör. Med nuvarande bidragssystem får exempelvis en fristående skola som enbart har lågstadieelever med hänsyn till genomsnittskostnaderna för sådana elever ett högt belopp medan en skola som enbart har högstadieelever får ett lågt belopp per elev. Det kan därför vara rimligt att man i bidragssystemet tar hänsyn till vilket stadium eleverna tillhör.

Jag är medveten om att kommunernas redovisningssystem kan variera. För en del kommuner kan det vara svårt att dela upp kostnaderna

per stadium, exempelvis där varje skola oavsett antalet stadier tilldelas ett sammanhållet driftanslag. För att inte i onödan komplicera arbetet för sådana kommuner bör dessa vid framräkandet av genomsnittskostnaden få göra en så god uppskattning som möjligt av kostnaderna per stadium.

Eftersom hemkommunen kommer att tilldela medel direkt till den fristående skolan och bidragsskyldigheten relateras till det stadium eleven tillhör är det rimligt att begränsa kommunens skyldighet gentemot skolan om en elev slutar under bidragsåret. Skyldigheten bör i princip upphöra i och med att eleven slutar. En fristående skola kan emellertid ha vissa kostnader som inte påverkas av att eleven slutar. Därför bör skolan ha rätt till medel under en kortare tid även sedan eleven har slutat. För att undvika tvister mellan kommun och skola om hur lång denna tid skall vara bör kommunens skyldighet regleras i lagen. Ersättning bör utgå till och med kalendermånaden efter den då eleven har slutat.

I samband med ställningstagande till betänkandet *Fristående skolor - Bidrag och elevavgifter* (SOU 1992:38) kan det, mot bakgrund av vunna erfarenheter, finnas anledning att överväga ytterligare justeringar i bidragssystemet till fristående skolor.

4 Övergångsfrågor

Jag anser det vara angeläget att de ändringar jag nu föreslår kan träda i kraft den 1 januari 1993. Beträffande bidragsskyldigheten till fristående skolor fordras särskilda bestämmelser när det gäller den tilldelning som skall ske för tiden januari-juni 1993. Till grund för beräkningen bör ligga det antal elever som den 15 september 1992 gick i den fristående skolan och som hör hemma i den kommun som skall tilldela medlen. Om någon elev, som gick i den fristående skolan den 15 september 1992, har slutat skall skolan ha rätt till bidrag i enlighet med vad jag föreslår fortsättningsvis skall gälla vid sådana förhållanden.

Enligt vad jag erfarit, har i vissa fall beslut om godkännande fattats vid en sådan tidpunkt att något laga kraftvunnet beslut inte kommer att finnas den 15 september innevarande år. Detta kan leda till problem för skolor som avsett att starta sin verksamhet innevarande bidragsår. Det stora antalet ansökningar innevarande år beror på införandet av det nya bidragssystemet och vissa av de problem som uppkommit torde därför vara av övergående natur. Med hänsyn till bl.a. kommunernas planering kan det emellertid övervägas om det finns behov av bestämmelser om exempelvis senaste datum för ansökan. Den frågan övervägs f.n. inom Utbildningsdepartementet.

För att inte försvåra för dem som avsett eller avser att inom kort starta fristående skolor förordar jag under en övergångstid särskilda bestämmelser då verksamheten inleds senare än vid läsårets början. En fristående skola som har godkänts för elever som har vanlig skolplikt och som startar sin verksamhet efter den 15 september under bidragsåret

1992/93 bör få bidrag under återstående del av bidragsåret. Tilldelningen bör beräknas efter antalet elever vid verksamhetens början och bidragen för de två första verksamhetsmånaderna bör få betalas ut tillsammans med bidraget för den tredje verksamhetsmånaden.

Prop. 1992/93:14

5 Upprättat lagförslag

I enlighet med vad jag har anfört har inom Utbildningsdepartementet upprättats förslag till lag om ändring i skollagen (1985:1100).

6 Specialmotivering

Förslag till ändring i skollagen (1985:1100).

4 kap. Grundskolan

7 §

Hemkommunen är skyldig att sörja för att det för eleverna i grundskolan anordnas kostnadsfri skolskjuts, om sådan behövs med hänsyn till färdvägens längd, trafikförhållandena, fysiskt handikapp hos en elev eller någon annan särskild omständighet.

När en elev till följd av skolgången måste bo utanför det egna hemmet, skall hemkommunen svara för att eleven utan extra kostnader får tillfredsställande förhållanden.

Hemkommunens skyldighet enligt första och andra styckena omfattar inte

1. sådana elever som väljer att gå i en annan grundskola än den som kommunen annars skulle ha placerat dem i enligt 6 § tredje stycket första meningen, eller

2. sådana elever som avses i 8 §.

För sådana elever som avses i 8 § skall den mottagande kommunen under samma förutsättningar som gäller för elever som är hemmahörande i kommunen sörja för kostnadsfri skolskjuts inom den kommunen. Kostnaden härför ingår i de utbildningskostnader som avses i 8 §.

Ändringen i *tredje stycket* innebär att hemkommunens skyldighet att erbjuda skolskjuts för elever som behöver sådan och att svara för att elever som måste bo utanför det egna hemmet får tillfredsställande förhållanden utan extra kostnader, inte gäller elever som väljer en annan kommunal grundskola än den som kommunen skulle ha placerat eleven i om något val inte gjorts. Såsom framhållits i den allmänna motiveringen (avsnitt 2) får det förutsättas att kommunerna klargör för föräldrarna var barnet skulle ha placerats om särskilda önskemål inte uttals.

I *ffjärde stycket* anges vad som gäller i fråga om rätt till kostnadsfri skolskjuts för en elev som med hänsyn till sina personliga förhållanden har tagits emot i en grundskola som inte ligger i hemkommunen. För dessa elever är den mottagande kommunen skyldig att anordna kostnadsfri skolskjuts inom den kommunen under samma förutsättningar som gäller för elever som hör hemma i den kommunen.

9 kap. Fristående skolor

4 a §

En fristående skola, som är godkänd för elever som har vanlig skolplikt, skall tilldelas medel för verksamheten av elevernas hemkommuner. För varje elev skall lämnas ett belopp som motsvarar den genomsnittliga kostnaden per elev i hemkommunens grundskola det närmast föregående kalenderåret på det stadium som eleven tillhör. Vid tilldelningen får kommunen göra ett avdrag som uppgår till högst 15 procent av den framräknade genomsnittskostnaden. Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer får medge ett större avdrag, om det finns särskilda skäl.

Tilldelningen beräknas för ett bidragsår i sänder. Varje bidragsår börjar den 1 juli. Tilldelningen grundas på antalet elever från kommunen i den fristående skolan den 15 september under bidragsåret. Medlen skall utbetalas med en tolfedel varje månad. Utbetalningarna i juli-september avpassas efter ett beräknat antal elever och reglering görs vid utbetalning i oktober. För en skola som är nystartad, får bidrag, som avser tiden juli-september månad, betalas ut samlat i september.

Om en elev slutar i den fristående skolan efter den 15 september bidragsåret är hemkommunen inte skyldig att tilldela skolan medel för längre tid än till och med kalendermånaden efter den då eleven slutade.

Vad som sägs i första, andra och tredje styckena gäller inte de fristående skolor för vilka regeringen har beslutat om statsbidrag genom särskilda föreskrifter eller andra särskilda beslut och inte heller skolor, för vilka huvudmannen skriftligen avstått från medelstilldelning.

Ändringarna i *första stycket* innebär att en fristående skola som är godkänd för skolpliktens fullgörande och som omfattas av bestämmelsen skall tilldelas medel för verksamheten av elevernas hemkommuner. Detta innebär att det är hemkommunens genomsnittskostnader som avgör storleken på bidraget till den fristående skolan. Det är också hemkommunen som beslutar om avdrag skall göras från den framräknade genomsnittskostnaden. En skola kan därför komma att få olika stora bidrag per elev beroende på var eleverna är hemmahörande.

Vidare innebär ändringen att den genomsnittskostnad som skall ligga till grund för bidragets storlek är den genomsnittliga kostnaden per elev för det stadium som eleven tillhör. De stadier som finns i grundskolan anges i 4 kap 3 §. Som jag anförde i den allmänna motiveringen (avsnitt

4) kan genomsnittskostnaden under vissa förhållanden grundas på en uppskattning av kostnaderna per stadium.

Prop. 1992/93:14

Ändringen i *andra stycket* är en konsekvens av att det är elevernas hemkommuner som skall tilldela de aktuella skolorna medel för verksamheten.

I *tredje stycket* anges kommunernas bidragsskyldighet om en elev slutar i en fristående skola efter den 15 september under ett pågående bidragsår. Kommunen är då inte skyldig att tilldela skolan medel under längre tid än till och med kalendermånaden efter den då eleven slutade.

7 Hemställan

Med hänvisning till vad jag har anfört hemställer jag att regeringen föreslår riksdagen att anta förslaget till lag om ändring i skollagen (1985:1100).

8 Beslut

Regeringen ansluter sig till föredragandens överväganden och beslutar att genom proposition föreslå riksdagen att anta det förslag som föredraganden har lagt fram.

Innehållsförteckning

Prop. 1992/93:14

Propositionens huvudsakliga innehåll	1
Propositionens lagförslag	2
Utdrag ur protokoll vid regeringssammanträde den 10 september 1992	5
1 Inledning	5
2 Rätt till skolskjuts m.m.	6
3 Resurstilldelning till fristående skolor	8
4 Övergångsfrågor	9
5 Upprättat lagförslag	10
6 Specialmotivering	10
7 Hemställan	12
8 Beslut	12

